

ΧΑΡΑΛΔΟΣ
Ο ΗΓΕΜΩΝ ΤΩΝ ΒΑΡΙΑΓΩΝ
Βυζαντινόν ἱστορημα.

(Συνέχεια, ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἄλλ' ἡ ἐπιτυχία αὕτη ἦν μερικὴ, καθ' ὅσον οἱ λοιποὶ Ἐμιῖραι ἐξηκολούθουν τὰς ἐχθροπραξίας· ὅθεν ὁ Βασιλεὺς, ἐλπίζων ἴσως εὐμενέστερον τὸ θεῖον, ἐστράτευσε καὶ αὖθις κατ' αὐτῶν, καὶ κατέφθασε μὲν εἰς Μεσάνικτα, ἀλλ' ἐκεῖ θλιβεραὶ εἰδήσεις ἀνεχάϊτισαν αὐτόν. Οὕτως, ἐν αὐτῇ τῇ πρωτεύουσῃ ἐθρυλλεῖτο πάλιν ὅτι ὁ Κωνσταντίνος Διογένης, ἐκ συνεννοήσεως μετὰ τῆς Θεοδώρας, ἐμελέτα τῶν καθεστώτων τὴν ἀνατροπὴν, ἐνῶ ἀφ' ἐτέρου ἐγνώσθη, ὅτι οἱ μὲν Πετсенέγοι, διαβάντες τὸν Ἰστρον, ἐλεηλάτου τὴν Μοισίαν, οἱ δὲ Ἄραβες τῆς Ἀφρικῆς ἐδήουν τὰ παραλία τῆς Πελοποννήσου, αὐτὴν τὴν Κέρκυραν πυρπολήσαντες. Ὁ Βασιλεὺς, ὡς εἰκός, μεγάλως ἐπὶ τούτοις ἐθρουβήθη, καὶ ναὶ μὲν πάντες οἱ ἐν λόγῳ κίνδυνοι προσεχῶς διεσκεδάσθησαν, καθ' ὅσον ὁ μὲν Διογένης ἐγένετο αὐτόχειρ, ἡ Θεοδώρα ἐκάρη ὑπὸ τῆς Ζωῆς μοναχῆ, πρὸς κατάπαυσιν τῶν ἐπιβουλῶν καὶ σκανδάλων, ἐνῶ ἀφ' ἐτέρου οἱ Πετсенέγοι, οὐδένα συναντήσαντες ἀντίπαλον, ἐπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια, καὶ δεινὴν ὑπέστησαν ἤτταν οἱ Ἄραβες, ὧν ὁ στόλος σχεδὸν ὀλοσχερῶς κατεστράφη ὑπὸ τοῦ περιδόξου Στρατηγοῦ τοῦ Ναυπλίου Νικηφόρου Καραντηνοῦ, τῇ συνδρομῇ τῶν Ῥουσαιῶν· ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς οὐδὲν ἤττον ἐπανέκαμψεν ἐσπευσμένως εἰς τὴν πρωτεύουσαν.

Ἐκεῖ δὲ διεμνηύθησαν αὐτῷ προσεχῶς νέα τοῦ Καραντηνοῦ καὶ ἄλλων Στρατηγῶν τρόπαια, καθ' ὅσον τῶν Ἀράβων ἐπιχειρησάντων δευτέραν κατὰ τῶν νήσων καὶ παραλίων ἐπιδρομὴν, διὰ χιλίων πλοίων φερόντων μυρίους μαχητάς, ὁ Καραντηνός, δύο ἐχθρικός μοίρας καταθρύσας, ἐπεμφεν εἰς Βυζάντιον πολυαριθμούς αἰχμαλώτους. Συγχρόνως δ' ἕτερος Βυζαντινὸς στόλος, ἐκπεμφθεὶς ὑπὸ τὸν Πρωτοσπαθᾶριον Τεκνέαν τὸν Ἀβυθινὸν εἰς Αἴγυπτον, ἠγγέλλετο ὅτι ἐκυρίευσε παρ' αὐτὴν τὴν Ἀλεξάνδρειαν πλοῖα πολλὰ μετὰ πλουσίας λείας· ἐνῶ ἀφ' ἐτέρου ὁ Πατρικίος Νικήτας ὁ Πηγονίτης, προελάσας μέχρι Βαβυλώνας, ἐξεπολιόρησε τὸ παρ' αὐτὴν φρούριον « Περκρίν ». Τοσοῦτον δὲ τὰ ἐν λόγῳ τρόπαια ἐλάμπρυνον τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ Κράτους ἀξίωμα, ὥστε, ἅμα θανόντος τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀθασγίας Γεωργίου, ἡ τούτου χήρα ἐζήτησε διὰ Πρέσβειων τὴν ἀνανέωσιν τῆς ἀρχαίας συμμαχίας, καὶ τὴν ἀνεψιᾶν τοῦ Ῥωμανοῦ Ἐλένην ὡς σύζυγον τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Παγκρατίου, ὀλίγον δὲ ἀργότερον παρέδωκε καὶ τὸ ἰσχυρὸν φρούριον « Ἀνακουφὴν ».

Τοιαῦτα τὰ κατὰ τὴν βραχεῖαν ἔτι τοῦ Ῥωμανοῦ βασιλείαν διαδραματισθέντα, περὶ ὧν διελέγοντο οἱ δύο περιφανεῖς Στρατηγοί, καὶ ὁ μὲν Μανιάκης ἀνέπτυσεν ἰδίως τὰ ἐν Συρίᾳ γενόμενα, καθ' ὃ συμπράξας, ὁ δὲ Εὐφίας ὠμίλει περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι, ὧν διετέλεσεν αὐτόπτης κατὰ τῆς ἐξορίας αὐτοῦ τὴν διάρκειαν. Εὐνότος δὲ ἡ εὐχαρίστησις, μεθ' ἧς ἠροᾶτο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ὁ Χαράλδος, μανθάνων οὕτω παρ' αὐτῶν τῶν πρωταγωνιστῶν τὰ προσφάτως τὴν οἰκουμένην συνταράξαντα γεγονότα.

Ἐν τούτοις ἀφοῦ ὁ Βασιλεὺς ἀπηύθυνε λέξεις τινὰς εἰς τοὺς πρωτεύοντας τῶν Μεγιστάνων, νεύσαντος τοῦ Καστροῦσιου, ὠδηγήθησαν οἱ δαιτυμόνες εἰς παρακειμένας αἰθούσας, ἐν αἷς ἀνεμνον προηυτρεπισμένα διάλιθα καὶ ἀνάγλυφα χερνιβόξεστα. Ἐκεῖ, προσαγαγόντων τῶν Κοιτωνιτῶν οἰνάνθια καὶ ῥοδοστάγματα καὶ γάλαια (εἶδος βλασάμου) καὶ ἄλλα μυριστικά, ἐνίφθησαν πάντες, μεθ' ὃ διὰ πολυτίμων χειρομάκτρων ἀπομαζάμενοι, καὶ τῶν εὐδῶν καὶ μυριπνῶν σταγμάτων καὶ ἀλημάτων ἀφθόνως ἐμπλησθέντες, κατῆλθον εἰς τὸν παρὰ τὸ Μέγαρον θαυμαστὸν παράδεισον, ἐνθα ἀνέμενον ἤδη ἡ Αὐγοῦστα μετὰ περιφανοῦς ἐκ Δεσποινῶν θεραπείας.

Ἡ Αὐτοκράτειρα Ζωή, ἐκ τοῦ σύνεγγυς θεωμένη, ἐπέβαλλε διὰ τοῦ μεγαλοπρεποῦς αὐτῆς παραστήματος, καὶ διετήρει ἀναμφήριστα τῆς προτέρας καλλονῆς λείψανα, ἀλλὰ βαθεῶς διηυλακωμένα ὑπὸ τῶν ποικίλων αὐτῆς παθῶν· εἶχε δὲ βραδείας καὶ μεμετρημένας πάσας τὰς κινήσεις, ὡς εἰ ἐξόχως ἐτίμα τὸ ἔδαφος ἐκεῖνο, διότι προσέθιγεν αὐτὸ διὰ τῶν πορφυρογεννήτων αὐτῆς ποδῶν. Ἀφοῦ ἀπηύθυνε τὸν λόγον εἰς τινὰς τῶν Πατρικίων καὶ Ἀνθυπάτων, οἵτινες ἐδικαιοῦντο εἰς τὴν ἐξοχον ταύτην τιμὴν, ἐπλησίασε τὸν Χαράλδον, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἀπέτεινεν αὐτῷ τὰς τυπικὰς ἐρωτήσεις, ἀλλ' ἐξώκειλε ταχέως εἰς διάλεξιν, ἧτις ἐξέπληξε τοὺς παρισταμένους, διὰ τε τὸ ἀσύνθηες καὶ ὡς ἐκ τῆς καταφανοῦς εὐμενείας, ἧτις ἐζωγραφεῖτο εἰς τῆς Ἀνάσσης τὸ πρόσωπον.

Ὁ Ὀρφανοτρόφος Ἰωάννης, ὀλίγον περαιτέρω ἱστάμενος, ἐθεώρει ἀνησύχως τὰ συμβαίνοντα, καίτοι δὲ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ὡχρὸν ὡς φύλλον περγαμηνῆς, σπανίως προέδιδε τὴν φύσιν τῶν λογισμῶν αὐτοῦ, κατεῖχετο βεβαίως ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὑπὸ ἀσυνήθους συγκινήσεως, καθ' ὅσον οἱ μικροὶ αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ ἐξέπεμπον φλόγας, καὶ οἱ συνεσφιγμένοι γρόνθοι ἔτρεμον σπασμωδικῶς ὑπὸ τὸ χρυσόπαστον σικαράμαγγιον. Τέλος, παραφερόμενος βεβαίως ὑπὸ ἀκατασχέτου αἰσθήματος, ἐπλησίασε τὴν Αὐτοκράτειραν, καὶ ἀπηύθυνεν αὐτῇ, μετὰ βαθείας ὑποκλίσεως, τετριμμένην τινὰ φράσιν.

Ἡ Ζωὴ ἀνεσίρτησεν ἐπὶ τῇ ἀνηκούστῳ ταύτῃ

τόλμη, καὶ φοβερόν προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ αὐθάδους βλέμμα, ἀλλ' ἰδοῦσα ὀπισθεν τοῦ Ὀρφανοτρόφου τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Μιχαήλ, κατηνύσθη ἀμέσως καὶ προσνεύσασα τῷ Χαράλδῳ, ἀπεμακρύνθη· οὐδόλως ἐβλίβη ὁ ἡμέτερος ἦρας ἐπὶ τῇ ἐπεμβάσει ταύτῃ, καθ' ὅσον, ἅμα εἰς τὸν παράδεισον κατελθὼν, διέκρινε παρὰ τὴν Ἄνασσαν τὴν περικαλλῆ αὐτῆς ἀνεψιᾶν Μαρίαν, καὶ διεφλέγετο ὑπὸ τοῦ ἀκαθέκτου πόθου ἐγγυτέρως πρὸς αὐτὴν σχέσεως. Οὐδ' ἐψεύσθη τῆς ἐλπίδος, καθ' ὅσον τὸ βασιλικὸν αὐτοῦ γένος ἐπέβαλλε τῇ Μαρίᾳ, ἥτις μετὰ τὴν Αὐτοκράτειραν ἦν ἡ πρώτη τῆς Αὐλῆς Δέσποινα, τὸ ἐν λόγῳ φιλοφρόνημα...

Ὁ Χαράλδος, ἰδὼν αὐτὴν πλησιάζουσαν, ὑπὸ ἀφάτου κατελήφθη συγκινήσεως, καὶ μετὰ τρεμούσης φωνῆς ἀπήντησεν εἰς τὰς πρώτας αὐτῆς λέξεις· φαίνεται δὲ ὅτι τὸ ἄδολον τοῦτο αἴσθημα ἦν μεταδοτικόν, καθ' ὅσον καὶ ἡ περικαλλὴς Μαρία, ἥτις ἐν ἀρχῇ προσηνέχθη ὡσεὶ πρὸς ζῆνον, περιεπλάκη ἐπίσης κατὰ μικρὸν εἰς εὐρυτέρην διάλεξιν, ἦν τὴν φορὰν ταύτην οὐδεὶς διέκοψε, καὶ ἥτις ταχέως ἀπέβη ζωηρὰ καὶ οἰκεία. Οὐδ' ἦν ὅλως ἀνεξήγητον τὸ φαινόμενον τοῦτο, καθ' ὅσον εἰθισμένη εἰς τὰς αὐστηρὰς διατυπώσεις τῆς Αὐλῆς, παραδόξως ἐθέλετο ἢ ἐπέραστος τῆς Ἀρμενίας Βασίλισσα ὑπὸ τῆς ἀφελοῦς, ἀλλ' ἅμα καὶ εἰς ἄκρον εὐγενοῦς παραστάσεως τοῦ τέκνου ἐκείνου τῆς φύσεως· μεγάλως πρὸς τούτοις ἔτερεπεν αὐτὴν ὁ τρόπος, καθ' ὃν ὁ νέος Ἰάρολος ὠμίλει τὴν Ἑλληνικὴν, καὶ εἰς ἀσυνήθειαι τινὰς τῆς φράσεως τροπὰς φαιδρὸν ἐπέστεφε μειδιάμα τὰ ῥόδινα χεῖλη, ἀπροσμάχητον περιβάλλον αὐτὰ μαγαίαν.

Εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς νεαρᾶς Βασίλισσας περὶ τῆς μεμακρυσμένης αὐτοῦ πατρίδος, ὁ Χαράλδος ἀπήντησε μετ' ἐνθουσιασμοῦ, περιγράφων τοὺς αἰωνίους πάγους ὑπὸ τοῦ βορείου σέλαος καταυγαζομένους, καὶ τὸν ὄλον τῶν ἀπωτάτων ἐκείνων χωρῶν βίον· τοσοῦτον δ' ἐνδιαφέρουσα καὶ ἀσυνήθης ὑπῆρξεν ἡ ἀφήγησις αὐτῇ, ὥστε ἡ Μαρία καὶ τοὺς λοιποὺς μεγιστάνους καὶ αὐτοῦ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους τὴν παρουσίαν ὀλοσχερῶς ἐλησμόνησεν.

— Ὁ τοιαύτην ἔχων πατρίδα, παρετήρησε τέλος, ἐννοῶ πόσον διακαῶς φιλεῖ αὐτὴν, καὶ πόσον πάσχει βεβαίως, καταλιπὼν τὴν γῆν, ἐνθα ζῶσιν οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι.

— Φεῦ, ἀπήντησε ὁ Χαράλδος οὐδεὶς μοὶ μένει πλέον τοιοῦτος. Ἡ μήτηρ μου ἀπεβίωσε πρὸ ἐτῶν, ὁ πατήρ μου ἐσχάτως ἔτι, καὶ μετὰ τοῦ Βασιλέως Ὀλάφου εὐρίσκομαι εἰς διάστασιν.

— Βεβαίως, ἀλλὰ μένει πάντοτε τὸ πατρικὸν ἔδαφος, τὸ ἐγκλεῖον τῶν θανόντων τὰ ὄστα, καὶ διὰ τοσούτων προσφιλῶν ἀναμνήσεων πρὸς ἡμᾶς συνδεθέν.

— Οὐδόλως ἀρνούμαι τοῦτο, καὶ οὐδεὶς μάλλον ἐμοῦ φιλόπατρις, ἀλλ' αὐθορμήτως ἀπεδήμησα. Αἱ ἀφηγήσεις τοῦ πατρὸς περὶ τῶν θαυμασιῶν νήσων, ἃς λούει τὸ γλαυκὸν Αἰγαῖον, περὶ τῶν περικλεῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν, περὶ τῆς λαμπρᾶς ταύτης πρωτεύουσας, ἀνεφλέξαν τὴν νεανικὴν μου φαντασίαν, καὶ πόθος μὲ παρέσυρεν ἀκράτητος ὅπως ἐκ τοῦ συνεγγυς θαυμάσω τὰ θεσπέσια ταῦτα.

— Συνήθως ἡ φαντασία ὑπερβαίνει τὴν πραγματικότητα.

— Εἰς ἐμὲ οὐδόλως τοῦτο συνέβη. Πολλὰ εὐρον βεβαίως διάφορα τῶν πλασμάτων ἐκείνων τοῦ πυρέσσοντος νοός μου, ἀλλ' ἐγνώρισα οὐχ' ἦττον κόσμον ὑπερτεροῦντα πᾶν ὅ,τι ἀνέμενον, καὶ βοδίζω ἀπὸ καταπλήξεως εἰς κατάπληξιν.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὑπέλαθεν ἡ Μαρία μετὰ λεπτῆς φιλαρεσκείας, ὁ ἔπαινος οὗτος οὐδόλως ἀφορᾷ τὰς Ἑλληνίδας. Ὁ γνωρίζων τὰς λεπτοφυεῖς τοῦ βορρᾶ καλλονὰς, ὧν ἀμιλλᾶται τὸ δέρμα πρὸς τὰς ἀστραπτούσας χιόνας, ὧν οἱ χρυσοὶ βόστρυχοι ἐνθυμίζουσι τὰς πρωϊνὰς ἀκτῖνας, καὶ οἱ γλαυκοὶ ὀφθαλμοὶ τὸν ἀνέφερον οὐρανόν, τὰς ἡλιοκαεῖς ἡμῶν κόρας θεωρεῖ βεβαίως ὡς ἀνεπιτυχῶς βαφεύσας Αἰθιοπίδας.

— Καὶ ὅμως συμβαίνει τὸ ἐναντίον. Ὁμολογῶ τὰ θέλητρα τῶν παρθένων τοῦ βορρᾶ, καὶ πολλὰς εἶδον ἐλαφρὰς καὶ χαριέσσας, ὡς ἑαρινὰ ὄνειρα, ἀλλ' ἤδη ἐν Κατάνῃ ὅπου κατὰ πρῶτον εὐρον αὐτάς, ἄφατον μοὶ ἐνεποίησαν ἐντύπωσιν αἱ φλογεραὶ καὶ ἡδυπαθεῖς Ἑλληνίδες.

— Ὡραῖος χαρακτηρισμός, ἀνέκραξε γελῶσα ἡ Μαρία. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει προσοχὴ ἢ Αὐλὴ τοῦ Βυζαντίου ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ τὴν Κατάνην.

— Γνωρίζω τοῦτο, ἀπήντησεν ὑποστένων ὁ Χαράλδος. Ἐσχάτως ἔμαθον τὰ περὶ τῆς νέας θρησκείας τῶν Ὀθωμανῶν. Ἄλλ' ἡ Ἐδὲμ τοῦ Προφήτου οὐδὲ παραβάλλεται βεβαίως πρὸς τὸ θεσπέσιον σύμπλεγμα τῶν καλλονῶν, αἵτινες ἀνοῦσι περὶ τὸν λαμπρὸν τοῦτον θρόνον.

— Ἀνοῦσιν ἔστω, ἀλλὰ τὰ ῥόδα κρύπτουσιν ἀκάνθας, καὶ φθείρονται τὰ πτερὰ τῆς ἐπ' αὐτῶν πτερυγίζουσης χρυσαλίδος.

— Δι' ἐμὲ οὐδεὶς ὑφίσταται κίνδυνος. Ἀνομολογῶ τὴν λαμπρότητα τοῦ θεάματος, ἀλλ' ἔθωρακίσθην κατὰ παντὸς πειρασμοῦ.

— Ὡ! καὶ πῶς τοῦτο;

— Ἐν τῇ ἐπισήμῳ δεξιῶσει μου εἶδον κατὰ πρῶτον τὴν Αὐτοκράτειραν καὶ τοὺς περιστοιχίζοντας αὐτὴν πολυβελγῆτρους ὀμίλους. Ἄμα εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, κατελήφθη ὑπὸ θάμβους, ὡσεὶ πάντες ἐκείνοι οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ φλογερὰ μοὶ ἐξετόξευον βέλη, ἀλλὰ τότε, ὑπὸ μυστικῆς ἐπηρείας ἐλκόμενος, ἐστράφη πρὸς τὸν θρόνον καί...

— Καί...;

— Προσήλωσα τούς ὀφθαλμούς ἐπὶ παμφαυῶς πλάσματος παρ' αὐτὸν ἰσταμένου.

— "Ω! πράγματι, ὑπέλαβεν ἑλαφρῶς ἐρυθρίωσα ἡ Μαρία. Ἡ ἀφήγησις προσλαμβάνει εἰδικὸν ἐνδιαφέρον.

— Ἀποφεύγω πᾶσαν περιγραφὴν, ἐξηκολούθησε ζωηρῶς ὁ Χαράλδος. "Ὅτε μοι ἐδίδασκον τὴν Ἑλληνικὴν μυθολογίαν, τοιαύτην ἐφανταζόμην τὴν ἡδύτητα τοῦ προσώπου τῆς Ἀφροδίτης, τὸ εὐτορνον ἀνάστημα τῆς Ἀρτεμίδος, τῶν Χαρίτων τ' ἀμβρόσια κάλλη.

— Παροδικὴ βεβαίως ἐντύπωσις.

— Παροδική; "Ω, εἴθε εἶχεν οὕτως. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὸ θεσπέσιον ἵνδαλμα παρῖσταται πρὸ ἐμοῦ ἀπαύστως καὶ μοι μειδιᾷ, ἡμερος ἀνεκλάλητος κατέκλυσε τὴν ψυχὴν μου, καὶ μετεβλήθη ἡ ὑπαρξίς μου πᾶσα εἰς ἀτελεύτητον, εἰς παράφορον λατρείαν.

Ἐλαφρὰ ὠχρότης διεχύθη ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς νεαρῆς Βασιλίσσης, ἥτις ἀπέμεινε πρὸς στιγμὴν σιγῶς, καὶ εἶτα, ὡσεὶ συνερχομένη.

— Ἀποσύρεται ἡ Αὐγούστα, ὑπέλαβε ψυχρῶς καὶ μεθ' ἡγεμονικῆς ὄντως μεγαλοπρεπείας, μεθ' ὃ, ἑλαφρῶς προσκλίνας, ἐμακρύνθη.

Ὁ Χαράλδος ἀπέμεινε ὡσεὶ ἐμβρόντητος. Ἀτενῶς πρὸ αὐτοῦ θεωρῶν, οὐδὲ παρετήρησε τὴν πομπικὴν ἐξοδὸν τῶν Αὐτοκρατόρων, μέχρις οὐ τέλος πλησιάζας ὁ Ραγνάρος, προσέθιζεν αὐτὸν καὶ ἀνέκραζεν.

— "Ε! Χαράλδε, τί πράττεις; Μὴ ἐζήλωσας τὴν τύχην τῶν ἀγαλμάτων τούτων, τῶν κοσμοῦντων τὸν παράδεισον;

Ὁ νέος Ἰάρλος οὐδὲν ἀπήνησεν καὶ μηχανικῶς ἠκολούθησε τούς δύο φίλους. Σκληροὶ ἐνδοιασμοὶ ἐβασάνιζον αὐτόν, καὶ οὐδ' ἐκλείεσε τούς ὀφθαλμούς ἀνὰ πᾶσαν τὴν νύκτα. Μὴ προέβη πέραν τοῦ δέοντος; Μὴ παρώργισε τὴν θελκτικὴν Βασιλίσσαν; Μὴ κατέστρεψε διὰ παντὸς τὰς μόλις ἀρξάμενας σχέσεις, καὶ τοῦτο ἀφοῦ προσέλαβον χαρακτῆρα παραδόξως οἰκεῖον; Οἱ φόβοι οὗτοι κατέδακνον τὰς μυχαιτάτας τῆς καρδίας αὐτοῦ ἵνας, τοσοῦτῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον ἡ ἀπλῆ σκέψις περὶ τῆς ἀπωλείας, ἥτις ἠπέλει αὐτόν, βραχθυροῦσα πᾶσαν αὐτοῦ τὴν οὐσίαν εἰς ἄφατον ἄλγος, ἐξεδήλου τὴν ἀλάθεκτον ὀρμὴν τοῦ κατακλύσαντος αὐτὸν πάθους.

Εὐτυχῶς τὴν ἐπαύριον ἐπέκειτο νέον κλητῶριον, ἀνεκτίμητον τοῦτο εὐτύχημα, καθ' ὅσον οἱ πυρποληθέντες ὑπὸ τῆς ἰδίας φλογός, ἦτοι πάντες οἱ ἐπὶ γῆς ζήσαντες, γνωρίζουσι τὴν ἀμείλικτον ὀδύνην τοῦ χωρισμοῦ, ἰδίως μετ' ἀμφίβολον πρώτην ἐξήγησιν. Πολλάκις τοῦτο συμβαίνει: συναντῶμεν ὃν καταθέλον ἡμᾶς, πλημμυρούμεθα ὑπὸ ἀνεκφράστου ἡμέρου, ἡ ἀμοιβαία συμπάθειά γεννᾷ ταχέως τὴν οἰκειότη-

τα, ἐν τῷ μέσῳ ἐκτάκτων περιστάσεων, ἐπιφερουσῶν διαρκῆ συγχρότισιν, καὶ εἶτα αἴφνης τῶν πραγμάτων μεταβαλλομένων, ἡ μία τριγῶν αἰμάσσει μακρὰν τῆς ἐτέρας μέχρις οὐ τέλος τὸ χρυσοῦν ὄνειρον ὠχρίᾳ καὶ διαλύεται, ἐνῶ σθένευνται, σποδὸν μόνον καταλείπον τὸ γλυκύθυμον πῦρ τὸ πυρκαϊᾶν ἀπειλήσαν.

Φυσικὴ ἐπομένως ἡ κατατρυχουσα τὸν Χαράλδον ταραχὴ μέχρι τῆς ὥρας τοῦ κλητωρίου. Ἐκεῖ ἀνέμενε αὐτὸν αὖθις ἡδυπαθῆς τῶν ὀφθαλμῶν τρυφή, ἡ θεὰ τοῦ πολυβελγῆτρου ὄντος, εἰς ὃ ἅπας πλέον ἀνῆκεν. Ἐκεῖ, ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸν διαγωγῆς τῆς Μαρίας, ἐπέκειτο ἡ διαφύτις τῶν ἀληθῶν αὐτῆς διαθέσεων. Καὶ ἂν οἱ φόβοι αὐτοῦ ἐπηλήθευον, ἂν πράγματι ἐξ ἀδιαφορίας ἀπεσύρθη ἀγερῶχος ἐπὶ τῇ πρώτῃ τρυφερᾷ νύξει, τότε, ὦ τότε...

Ἄλλ' ἡμιτελῆ κατέλειπεν ὁ νέος Ἰάρλος τὴν ζοφερὰν ταύτην ἀποψιν, καθ' ὅσον ἐθαλλεν ἀκόμη ἡ ἐλπίς: καὶ ὅμως φεῦ! κατὰ τὴν ἡμέραν κἂν ἐκείνην ἀμείλικτον ἐδείχθη τὸ πεπρωμένον. Τὸ κλητῶριον, ὅπερ διεξήχθη κατὰ τὸ σῆθηες, ἐπηκολούθησε τελετῇ ἐτέρα, ἡ διανομὴ εἰς τοὺς Μεγιστάνας καὶ Αὐλικούς τῶν τοῦ Ἄνακτος δώρων, καὶ οὐδόλως ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ Αὐτοκράτειρα.

Π'.

Συνήθεις ἦσαν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Αὐλῇ αἱ τοιαῦται χορηγίαι, καθ' ὥρισμένας ἑορτὰς τελοῦμεναι, καὶ μέγα μέρος τῶν ἐσόδων τοῦ Κράτους ἀπορροφῶσαι. Ἡ «Βασιλείου τάξις» παρέχει ἡμῖν, κατὰ τὸ εἰωθός, λεπτομερῆ κατάλογον τῆς τε ταξινομήσεως τῶν διαφόρων Μεγιστάνων καὶ τοῦ ποσοῦ τῶν δωρεῶν ἐν τῷ Κεφ. γγ'. τοῦ Β'. Μέρους φέροντι τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν, «Περὶ διανομῶν τῶν εὐσεβειῶν τοῦ Βασιλέως ἐν τε τοῖς Βρομαιοῖς (ὀνομαστικαῖς ἑορταῖς) καὶ στεφίμοις καὶ Αὐτοκρατορταῖς» (ἀμφιτηρίσι τῆς στέψεως καὶ τῆς ἐνθρονίσεως).

Ἐξ αὐτοῦ μαθηθῆναι ὅτι παρεσκευάζε τὰ πάντα ὁ Ἀρτοκλίνης, καὶ ὅτι τὴν πρώτην τάξιν ἀπετέλουν οἱ Μάγιστροι, ὁ Ρακτωρ (ἄγνωστον λαϊκὸν ἄξιωμα), ἡ Ζωστὴ Πατρικία, ὁ Σύγκελλος (οἱ Σύγκελλοι ἦσαν κατὰ τὸν Δουκάγιον καὶ Ρείσκιον παραστάται τῶν ἐπισκόπων), οἱ ἀπὸ Μάγιστρων μοναδικοὶ (οἱ ἀσπασθέντες τὸ μοναχικὸν σχῆμα πρώην Μάγιστροι), ὁ Πραιπόσιτος καὶ ὁ οἰκειακὸς Παρακοιμώμενος τοῦ Βασιλέως (οἱ Παρακοιμώμενοι κατεκλίνοντο ἐν τῷ προθαλάμῳ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ κοιτῶνος, καὶ ἦσαν ὑπεύθυνοι ἐπὶ τῇ ἀσφαλείᾳ τοῦ ἱεροῦ σώματος: τὸ ὕψιστον τοῦτο ἄξιωμα συνήθως περιεβάλλοντο εὐνοῦχοι).

Τὴν δευτέραν οἱ Ἀρθύπατοι (ψιλὸν ἄξιωμα ἐκ τῶν ὑψίστων, ἀντικαταστάτησαν τὸ τῶν Ἰλλουστρίων) καὶ οἱ εὐνοῦχοι Πατριτικοὶ (τιμητικὸν

ἀξίωμα ἀνευ ῥητῆς λειτουργίας, ἰδρυθὲν ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου· οἱ Πατρίκιοι ἦσαν πατέρες τοῦ λαοῦ καὶ σύμβουλοι τοῦ στέμματος).

Εἰς τὴν τρίτην οἱ λοιποὶ Πατρίκιοι (ὥστε ἡ ἐκτομὴ ἐθεωρεῖτο πλεονέκτημα), ἦγον οἱ Πρωτοσπαθάριοι, οἱ Δεμέστικοι τῶν Σχολῶν καὶ τῶν Ἐξκουβίτων, ὁ Ὑπαρχος (δῆμαρχος τοῦ ἄστεως), ὁ Γενικός (ταμίας), ὁ Σακελλάριος (θησαυροφύλαξ), ὁ Κοιμιστῶρ (ὁ ὑψηλὸς οὗτος λειτουργὸς ἀνεγίνωσκε τὰ τε πρὸς τὴν Σύγκλητον καὶ τὸν δῆμον μηνύματα τοῦ Βασιλέως), ὁ Δρουγγάριος τῆς βίβλης, ὁ Πρωτοβεστιάριος τοῦ Δεσπότη (ἀρχηγὸς τῶν Βεστιαρίων, ἦτοι βαφίων, καὶ τῶν Βεστητόρων, ἦτοι φυλάκων τῶν ἱερῶν ἐνδυμάτων τοῦ Βασιλέως· γενικώτερον ἐκαλοῦντο οὗτοι «ἐπὶ τῶν ἀλλαξίμων», ἢ «ὑπηρετῆται τῆς βασιλικῆς ἀλουργίδος»), ὁ τῆς τραπέζης (Πραιφεκτος), ὁ μέγας Παπίας (οὗτος, τῶν τὰς κλεῖδας τῶν Ἀνακτόρων, ἐπεστάτει εἰς τὸ ἀνοιγμὰ τῶν πυλῶν, ἀπὸ τῆς 4-10 πρωΐνης, καὶ ἀπὸ τῆς 2-5 ἑσπερινῆς ὥρας· κατὰ τὴν ἐπίλοιπον ἡμέραν καὶ νύκτα ἀπηγορεύετο αὐστηρῶς ἡ εἴσοδος, πλὴν ἐκτάκτων περιπτώσεων) καὶ ὁ Ἐταιριάρχης.

Εἰς τὴν τετάρτην οἱ σκερτικὸι Ὀφφικιάλιοι, ἦγον οἱ Πριμικήριοι, οἱ Ὀστιάριοι (οἱ εἰσάγοντες τὰ βῆλα), καὶ οἱ ἔμπρατοι (ἐν ἐνεργείᾳ) Κριταί.

Τὴν πέμπτην οἱ τοῦ Χρυσοτρικλίνου (Πραιφεκτοὶ), οἱ Μαγλαβίται καὶ Ἀρτικλῖναι, οἱ Σπαθαροκανδιδάτοι, οἱ Σπαθαροκουβικουλάριοι, οἱ Σπράτορες, οἱ Μανδάτορες, οἱ Νοτάριοι, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Διειμοιράζοντο δὲ τὰ ἐν λόγῳ ἀποκόμβια (μετάξινα σακκίδια περιέχοντα τὸ δωρούμενον ποσόν), οὐ μόνον εἰς τοὺς ἀναρίθμους τῆς Αὐλῆς Μεγιστάνας, ἀλλὰ συνήθως καὶ εἰς πάντας τοὺς λοιποὺς κατὰ τὴν πόλιν λειτουργοὺς, καὶ εἰς αὐτὰς τοῦ Ἱπποδρόμου τὰς φατρίας.

Πλὴν δὲ τῶν βασιλικῶν τούτων δωρεῶν, καὶ πάντες οἱ ἀνώτεροι Μεγιστάνες κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπισήμου αὐτῶν προχειρίσεως διένεμον τοιαύτας *συνθηθείας*, μαρτυροῦσας περὶ τοῦ ἀμυθῆτου αὐτῶν πλοῦτου. Ἡ «Βασιλείου τάξις» λεπτομερῶς περιγράφει τὰς προχειρίσεις ταύτας, αἵτινες, ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ, διαφοροτρόπως ἐνηγοῦντο, ἄλλοτε μὲν ἐπ' ἐκκλησίας, ἄλλοτε ἐν τοῖς Ἀνακτόροις μετὰ τὰς δοχὰς καὶ τὰ κλητώρια, καὶ κατὰ ποικίλους ἄλλους τρόπους, ἀλλὰ πάντοτε μετὰ πομπῆς καὶ θεατρικῶς, ἐπὶ τῆ βάσει προδιαγεγραμμένης ἀκτολογίας, ἦτοι σειρᾶς εὐχῶν, ὕμνων καὶ προσφωνήσεων, εἰς ἃς, κατὰ τὸ κέλευσμα τῶν Κρακτῶν συμμετεῖχον οἱ παριστάμενοι.

Ταῦτα πάντα κατ' ἀνάγκην παραλείποντες, ἀναγράφομεν μόνον ὅτι οἱ ἔμπρατοι (ἐν ἐνεργείᾳ)

Πατρίκιοι («Βασιλείου τάξις» Βον Β'. Κεφ. με', ὅπου καὶ περὶ τῶν *μεσοπράτων*, ἦτοι ἐν διαθεσιμότητι, καὶ *ἀπράτων*, ἦτοι ἐπὶ ψιλῶ τίτλῳ, ὁ λόγος) παρέδιδον εἰς τοὺς Πραιποσίτους συνθήθειαν (χορήγησιν) ἐκ λιτρῶν χρυσοῦ ὀκτώ, ἃς διενέμοντο οἱ ἐξῆς.

Ἐν μὲν τῇ Αὐλῇ οἱ Κουβικουλάριοι (πάντες οἱ τῆς θεραπείας), ὁ τοῦ *Κανικλείου* (ὁ τῶν τὸ ἱερὸν ἐγκυκλιον, ἐρυθρὸν βευστὸν δι' οὐ ὑπέγραψεν ὁ Ἄναξ), ὁ τῆς *καταστάσεως* (τελετάρχης), οἱ *Σιλεντιάριοι* (οὗτοι διηυθέτουσαν τὰ *σιλέντια*, ἦτοι συμβούλια τοῦ Κράτους, εἰσῆγον τοὺς Συγκλητικούς, προέπεμπον μέχρι τοῦ οἴκου αὐτῶν τοὺς νεωστὶ προχειρισθέντας Μεγιστάνας, καὶ τὰ τοιαῦτα. Σφάλλει ὁ Δουκαγγίος συνταυτίζων αὐτοὺς τοῖς Κουβικουλαρίοις, καθ' ὅσον οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἦσαν πάντες εὐνοῦχοι, ἐνῶ ἀναφέρονται Σιλεντιάρισσαι), οἱ Κόμητες τῶν Σχολῶν, οἱ Ἀρτικλῖναι, οἱ *τοποτηρηταί* τῶν Σχολῶν (Βικάριοι, ἢ ἀντικαταστάται τῶν Δομεστικῶν), ὁ σευάζων τὸ Κανίκλειον, οἱ *Ἀξιωματοῖχοι* (οἱ ἐπὶ τιμῇ ἀξιώματα περιβεβλημένοι), καὶ ὁ Πριμικήριος τοῦ Κουβουκλείου.

Ἐν ταῖς φατρίαις τοῦ Ἱπποδρόμου, οἱ δῆμαρχοι τῶν Βενέτων καὶ πρασίνων, οἱ δευτερευόντες αὐτῶν, οἱ *Γειτοιοἱράρχαι* (πιθανῶς ἀρχηγοὶ τῶν ἐκ τῆς αὐτῆς συνοικίας μελῶν τῆς φατρίας), οἱ *Χαρτουλάριοι* (πιθανῶς οἱ ἐμπειπιστευμένοι τὴν φροντίδα τῶν βασιλικῶν ἵππων), οἱ *Φακτιοἱράριοι* (ἦτοι φέροντες τὸν *Φακτιῶρα*, τὴν χρυσὴν δηλονότι βούλλαν — τὸ χρυσόβουλλον — τὴν ἐπιτρέπουσαν αὐτοῖς τὴν ἴδρυσιν φατρίας), οἱ *Μικροπαρίται* (ὧν ἄγνωστον τὸ λειτουργήμα) τῶν Λευκῶν καὶ τῶν Ῥουσιῶν, ὁ *ποιητὴς* τῶν Πρασίνων (ἦτοι ὁ συντάττων τὰ ἔμμετρα ἐπὶ τῇ νίκῃ συγχαρητήρια· τοιοῦτοι ποιηταὶ ὑπῆρχον πολλοὶ ἐν Βυζαντίῳ, ἔφερον δὲ συνήθως ἐτοιμούς τὰς συνθέσεις αὐτῶν, καὶ καταλλήλους διὰ τὰς διαφόρους περιστάσεις, ὥστε προσθετοὺς μόνον τὰ ὀνόματα), οἱ *Μελισταί* (μουσικοὶ) ἀμφοτέρων τῶν φατριῶν, οἵτινες, συντιθέντες, ἐξετέλουσαν διάφορα μουσικὰ τεμάχια κατὰ πάσας τὰς ἐπισήμους περιπτώσεις, οἱ *Ἐπιστάται* (εὐταξίαι τοῦ Ἱπποδρόμου), οἱ Κράκται, οἱ *Σημειωταί* (ἐλεγκταὶ τῆς ὄρας ἢ κάλπης), οἱ *Μανδάτορες* (ἐν ὀνόματι τοῦ Ἄνακτος πρὸς τὸν λαὸν ὀμιλοῦντες), οἱ *Βηγάριοι* (ἀρματηλάται δύο ἵππων), οἱ *Θεωρηταί* (ἐπιθεωρηταί), καὶ τὰ *ὄργανα* (ἦτοι οἱ αὐλοῦντες αὐτά).

Ἐν αὐτῷ τῷ Ἱπποδρόμῳ ὁ Ἄκτοἱάριος (ἴσως ὁ διευθύνων τὴν ἀκτολογίαν τῆς εὐφημίας), ὁ Ἄργυρος τοῦ Βεστίου (ὁ φύλαξ τῶν ἀργυροπαστων τοῦ Ἱπποδρόμου στολῶν), οἱ *Κούρσορες* (δρομεῖς), ὁ Ἄργυρος τῶν *Στεφάνων* (φύλαξ τῶν ἀργυρῶν στεφάνων διὰ τοὺς νικητάς), ὁ τῆς Ἀποκρίσεως (Ἀποκρισιάριοι ἦσαν οἱ μετα-

δίδοντες τὰς διαταγὰς, ἢ ἀποκρίσεις τοῦ Ἄνακτος εἰς τὰς αἰτήσεις τῶν φατριῶν περὶ τῶν διαφόρων ἐν τῷ Ἴπποδρόμῳ διεξαγομένων, καθ' ὅσον οὐδὲν ἔτελειτο ἄνευ τῆς ὑψίστης ταύτης ἐγκρίσεως), ὁ *Νεαρίσκος* (ἄγνωστον ὑποῦργημα), ὁ *Μαξιλλάριος* (ἴσως ὁ ἐπὶ τῶν βάρων στρωμάτων τὰ μαξιλλάρια, ἢ μάλλον, ὁ διὰ πεπυρακτωμένου σιδήρου σημειῶν τοὺς ἵππους τῶν διαφόρων φατριῶν ἐκ τοῦ: maxillis), ὁ *Θεσσαάριος* (ὁ ἀγγέλλων τὸ ἀποτέλεσμα τῶν κύβων, δι' ὧν καθορίζοντο αἱ θέσεις τῶν ἀρμάτων καὶ ἵππων ἐκ τοῦ: tessera), ὁ *Χαμαιτριβοῦνος* (πεζός, ἢ τῶν πεζοδρόμων Τριβοῦνος), οἱ *Μαγγάριοι* (ἦτοι φύλακες τῶν Μαγγάνων, ξυλίνων φακτῶν, ἐν οἷς ἐτηροῦντο τὰ ἄρματα), οἱ *Πρωτοθηκτάριοι* (ἄγνωστος λειτουργία ἐκ τοῦ: vectorius, ὀχοῦμενος), οἱ *Πρωτοπαλάριοι* (ἄγνωστον, πιθανῶς ἐκ τοῦ: palor), ὁ *Νουμεράριος* (ὁ κρατῶν τὸ Μητροῶν τοῦ Ἴπποδρόμου), οἱ *Δεκαροὶ* (βάρδουχοι), ἢ *Βιγλα τῆς Δάφνης* (οἱ φύλακες τοῦ τρικλίνου ἢ Τριβουναλίου τῆς Δάφνης, παρακειμένον τῷ Ἴπποδρόμῳ, ἐν ᾧ ἐστεφανοῦντο οἱ νικηταί), οἱ Ὀφρικιάλιοι τῆς *Κυλιστρας* (τοῦ οἰκήματος, ὅπου ἐτηρεῖτο ἡ κάλπη, δι' ἧς ἐλύοντο πάντα τ' ἀφορῶντα τὴν ταξιθέτησιν τῶν ἀρμάτων καὶ ἵππων ζητήματα, ἐξ οὗ εὐνόητος ἡ ἀποδιδόμενη εἰς τὴν λειτουργίαν ταύτην σημασία).

Ἡ ὄρα (urna, κάλπη) ἵστατο ἐν μέσῳ τοῦ Τριβουναλίου, ἐκάστη δὲ μερὶς εἶχε δύο σφαιρίδια (σφαιρίδια), ἅτινα κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ ἀγῶνος ὑπὸ τῶν Φακτιοναρίων αὐτῆς ἐτίθεντο εἰς τὸ φατρίον (θήκη ἐν σχήματι φάτνης), τὸ εὐρισκόμενον πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐν λόγῳ μερίδος, ἐνθα καὶ κάθηται (ὁ Φακτιονάριος). Εἰς δὲ τὸ μέσον ἐκάθητο ἐκ προσώπου (ὡς ἀντιπρόσωπος) τοῦ Πραϊποσίτου εἰς Σιλεντιάριος, μετ' αὐτὸν ὁ Τριβοῦνος, τρίτος ὁ Κούρσωρ ἐκ προσώπου τοῦ Ἀκτοναρίου, τέταρτος ὁ βασιλικὸς *Κομβηνογράφος* (ὁ γράφων τὰς κομβήνας, πινακίαι, ἐφ' ὧν ἐσημειοῦντο οἱ συνδυασμοὶ τῶν ἀρμάτων καὶ ἵππων), ὅπισθεν τῆς Ὀρνας δύο ἕτεροι κομβηνογράφοι, εἰς Βένετος καὶ εἰς Πράσινος, ὅπισθεν τούτων οἱ Ὀφρικιάλιοι, ἑκατέρωθεν αὐτῶν ἀνὰ δύο οἱ ἠγίοχοι (οἱ ὀδηγοῦντες τὰ τέθριππα), μεθ' ὧν οἱ Ἐπιστάται.

Τούτων γενομένων εἰσῆγετο κοινῇ συγκαταθέσει εἰς θεωρητής, ὅστις ἰστάμενος ἐν μέσῳ, ἐλάμβανε τὴν γνώμην τῶν τεσσάρων (Ὀφρικιανῶν), καὶ εἶτα ἠρώτα—Πῶς κελεύετε, ἱππάρια τὰ προξενάρια (ἐκγυμνασθέντα) καὶ γνωρίζομενα (ἤδη γνωστά), ἕως ὅτου ἔχετε καὶ ἔχομεν;— (μέχρις ἐξαντλήσεως τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν). Συναινέσαντων δὲ τῶν ἀρμοδίων, ἐλάμβανε τὰ σφαιρίδια ἐκ τοῦ φατρίου καὶ κατέθετεν αὐτὰ εἰς τὴν Ὀρναν, ἣν τρίς ἐκύλιε

(περιέστρεφε), μέχρις οὗ χαλάση (ἐκπληθήση) ἐν ἐξ αὐτῶν, ὑποδεικνύον τὴν μερίδα εἰς ἣν ἀνήκε τὸ ἀριστερόν, ἢ ἐσωτερικόν τοῦ κύκλου (περιζήτητον, καθ' ὃ βραχύτερον) κατὰ τὰ τέσσαρα βάρια (τοὺς τέσσαρας δρόμους, οὕτω καλουμένους ἐκ τῶν διδομένων εἰς τοὺς νικητὰς στεφάνων ἐκ φύλλων δάφνης· μεθ' ὃ πάντες ἐκβαίνοντες, ἀνήρχοντο εἰς τὸ Ἀρματοῦριον (μέρος, ἐν ᾧ ἐτηροῦντο τὰ ἄρματα), ἐνθα καθορίζοντο αἱ λοιπαὶ λεπτομέρειαι.

Τῇ δ' ἐπαύριον ἀνήρχοντο οἱ Δήμαρχοι εἰς τὸν μέγαν τρικλίνον τοῦ Κοιαιστορίου, ὅθεν ἐδίδετο τὸ πέρατορ (τὸ ὑπὸ τοῦ Ἄνακτος κυρωθὲν πρόγραμμα paratum), καὶ διελύετο πᾶσα τυχὸν ὑφισταμένη διαφορά ὑπὸ τῶν Πραϊποσίτων, μεθ' ὃ κατήρχοντο ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν διασφαγὴν, (τὰ διὰ χάνδακος περιβαλλόμενα βάρια τῆς μερίδος αὐτοῦ), ἣν ἐσφράγιζε, ποιῶν τρίς τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, καὶ καταρχόμενος μακρὰς ἀκτολογίας, δι' ἧς ἀνευφημεῖτο ὁ χρυσοπράσινος καὶ χρυσοβένετος δῆμος, ἀναγαφομένης ὑπὸ τοῦ Πορφυρογεννήτου ἐν Α'. ΕΘ'.

Ἐκ τῶν Διαιταρίων, ὁ Ἀδμησουνάριος (εἰσαγωγεὺς παρὰ τῷ Ἄνακτι), ὁ Δομέστικος τοῦ Μεγάλου Παλατίου, ὁ τῆς Δάφνης, οἱ χρυσοχοὶ τοῦ βασιλικοῦ σκεύους (τῶν πολυτίμων σκευῶν), οἱ στένοντες (τοποθετοῦντες) τὰ σάγμα τοῦ ἱππικοῦ (τὰ θρανία τοῦ Ἴπποδρόμου), οἱ Πρωτοκεντάριοι (ἴσως οἱ κατασκευασταὶ τῶν περιβλημάτων τῶν θρανίων τούτων), οἱ Ἀσέλιοι (πιθανῶς οἱ κατασκευάζοντες τὰ ἐφιππία), οἱ βασιλικοὶ Λοῦσται οἱ Καλδάριοι καὶ οἱ Διαιτάριοι τοῦ Κοιαιστορίου (αἴθουσα, ἐν ἧ ὁ Ἄναξ διεξῆγε τὰς συνήθεις ὑποθέσεις, καὶ, κατὰ τὴν ἐκφρασίαν ἐνός τῶν χρονογράφων, ὁ χρηματιστικὸς πυλὼν τοῦ Βασιλέως, ὅστις ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ θρόνου, πρὸς ὃν ἦγον βαθμιῶδες ἐκ λίθου πορφυρίτου), οἱ τοῦ Μεγάλου Παλατίου, οἱ τοῦ ἀγίου Στεφάνου, οἱ τοῦ Ὀστιαρικίου (πιθανῶς τοῦ τρικλίνου τῶν Ὀστιαρίων), οἱ τοῦ Ἴπποδρόμου, οἱ τοῦ Στρατωρικίου (ἴσως οἱ τοῦ τρικλίνου τῶν Στρατόρων), οἱ τῶν ἰθ'. Ἀκουβίτων, οἱ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, οἱ τῆς Μαγναύρας, καὶ οἱ τῆς Βετοσοάρας, ἐνθα ἐτηροῦντο τὰ ἄμφια, ἢ μάλλον, τὰ ἱερά τοῦ Βασιλέως ἐνδύματα.

Ἐκ τῶν θυρωρῶν, οἱ τῆς θερμάστρας (τό: vaporarium, μεγάλη αἴθουσα, διὰ τοῦ ἀτμοῦ θερμαινομένη), οἱ τοῦ Ἴπποδρόμου, οἱ διατρέχοντες (διαγγελεῖς), οἱ Κορτινάριοι (φύλακες τῶν βήλων ἢ παραπετασμάτων), καὶ οἱ βασιλικοὶ ἀρμοφύλακες (ἐπιμεληταὶ τῶν ὄπλων τοῦ Ἄνακτος).

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ

